

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 165/2021
04.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић, председника већа, Радослава Петровића, Биљане Синановић, Дубравке Дамјановић и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Делића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 229/19 од 16.10.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 363/20 од 27.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.03.2021. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Делића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 229/19 од 16.10.2020. године и Вишег суда у Нишу Кж1 363/20 од 27.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 229/19 од 16.10.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, коју је дужан да издржи по правноснажности пресуде.

Истом пресудом обавезан је окривљени да суду на име паушала плати износ од 8.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 15.388,40 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Нишу делимичним уважавањем жалбе браниоца окривљеног АА, преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљени АА због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене

дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, док је жалба браниоца окривљеног у преосталом делу одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Делић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) ЗКП, повреде закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП и повреде чланова 183. став 2., 246., 380., 383. став 2. и 507. став 2. ЗКП, као и чланова 32. и 33. Устава РС и чланова 6. и 17. Европске конвенције о људским правима, док из навода захтева произилази да је исти, без нумеричког означавања, поднет и због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреде члана 440. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд у целини укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или да укине само другостепену пресуду или да преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе јер дело за које је осуђен није кривично дело.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Наводима поднетог захтева бранилац окривљеног истиче да у конкретном случају чињенични опис кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, који је садржан у изреци правноснажне пресуде, не садржи све битне елементе тог кривичног дела, односно не садржи радњу, а ни последицу у виду ометања, при чему према ставу одбране није конкретизовано овлашћење које су полицијски службеници предузимали критичном приликом, нити је наведена бланкетна норма која се окривљеном ставља на терет. У вези са тим наводима захтева се надаље истиче да је у погледу дела које је предмет оптужбе, примењен закон који се не може применити, обзиром да је окривљени оглашен кривим за радњу извршења која то више није, комбинујући ранији Закон о јавном реду и миру, са важећим, у вези са чим надаље, доводи у питање примену члана 5. Кривичног законика, односно примену блажег закона по окривљеног у конкретном случају.

Изнетим наводима, браниоци окривљене указују на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП.

Супротно изнетим наводима, Врховни касациони суд налази да правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, обзиром да је првостепени суд у конкретном случају правилно применио кривични закон када је радње окривљеног описане у изреци првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру („Службени гласник РС“ бр. 6/2016), водећи при томе рачуна о правилној примени члана 5. Кривичног законика, будући да се у радњама окривљеног описаним у изреци првостепене пресуде стичу сва законска обележја тог кривичног дела, због којег је правноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен. Као неосновани су оцењени и наводи браниоца окривљеног, којима се истиче да у конкретном случају није наведена бланкетна норма која се окривљеном ставља на терет, будући да према ставу Врховног касационог суда, за постојање конкретног кривичног дела у изреци пресуде није неопходно навести бланкетну норму која је прекршена, већ је довољно да изрека садржи битне елементе кривичног дела како су они прописани у закону.

Исте наводе, садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и за прихватање као правилног правног становишта првостепеног суда – у погледу примене материјалног закона на окривљеног и учињено кривично дело (страна 6. последњи став и страна 7. став 1. и 3. образложења првостепене пресуде), на страни 3. у последњем ставу и на страни 4. у првом и последњем ставу образложења другостепене пресуде, изнео разлоге које у свему прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Надаље, у поднетом захтеву бранилац окривљеног, без нумеричког означавања, указује на неразумљивост изреке, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а поред тога и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, наводима да је изрека пресуде противречна сама себи. Осталим наводима захтева, бранилац окривљеног оспорава чињенична утврђења суда и полемисе са изведеним доказима и њиховом оценом чиме заправо указује на повреду члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац у поднетом захтеву истиче повреде чланова 183. став 2., 246., 380., 383. став 2. и 507. став 2. ЗКП.

Како битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП и повреда члана 440. ЗКП, као и чланова 183. став 2., 246., 380., 383. став 2. и 507. став 2. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, то се Врховни касациони суд у разматрање истих није упуштао.

Врховни касациони суд се, сходно члану 489. став 1. ЗКП, није упуштао ни у оцену истакнутих битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1.

тачка 7) и 9) ЗКП, због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, обзиром да исте нису образложене нити произилазе из садржине захтева.

Како уз захтев, бранилац окривљеног АА није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, која се односи на окривљеног или другог учесника у поступку, сходно члану 484. ЗКП, то се Врховни касациони суд није упуштао ни у оцену истакнутих повреда чланова 32. и 33. Устава РС, те чланова 6. и 17. Европске конвенције о људским правима.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић